

The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

*Trg sv. Petra
Srijeda, 7. lipnja 2023.*

[[Multimedia](#)]

***Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. 16. Svjedoci: sveta Terezija od Djeteta Isusa
zaštitnica misija***

Draga braćo i sestre, dobar dan i dobrodošli!

Pred sobom imamo moći svete Terezije od Djeteta Isusa, sveopće zaštitnice misija. Lijepo je da se to događa dok razmišljamo o strasti prema evangelizaciji, o apostolskom žaru. Dopustimo, dakle, danas da nam pomogne svjedočenje svete Male Terezije. Rodila se prije 150 godina i uz tu joj obljetnicu kanim posvetiti jedno apostolsko pismo.

Ona je zaštitnica misija, ali nije nikada bila u misijama: kako to objasniti!? Bila je karmelićanska monahinja i njezin je život sav bio u znaku malenosti i slabosti: sama je sebe nazivala „malim zrnem pijeska“. Bila je krhkoga zdravlja i umrla je u 24. godini života. Ali ako je njezino tijelo bilo bolesno, njezino je srce treperilo, bilo je misionarsko. U svom „dnevniku“ pripovijeda da joj je želja biti misionarka i da to ne želi biti samo nekoliko godina, nego cio život, štoviše do svršetka svijeta. Terezija je bila „duhovna sestra“ nekoliko misionara: iz samostana ih je pratila svojim pismima, molitvom i prinoseći za njih neprestane žrtve. Svojim je molitvama i zagovorom pratila misije „iz drugog plana“, ne izlazeći iz samostana, poput motora koji, prikriven, daje vozilu snagu da se pokreće. No, često je nailazila na nerazumijevanje sestara monahinja: od njih je dobivala „više

trnja nego ruža“, ali sve je prihvaćala s ljubavlju, strpljivo, prikazujući, zajedno s bolešću, također osude i nerazumijevanja. I činila je to radosno, činila je to za potrebe Crkve, da bi se, kako je govorila, na sve „posule ruže“, a posebno na one koji su se najviše udaljili od Boga.

Pitam se sad odakle izvire sav taj žar, ta misionarska snaga i ta radost zagovora? Pomažu nam to shvatiti dvije zgode koje su se dogodile prije nego što je Terezija ušla u samostan. Prva se odnosi na dan koji joj je promijenio život, Božić 1886. godine, kad je Bog učinio čudo u njezinu srcu. Terezija je trebala nedugo nakon toga navršiti 14 godina. Kao najmlađa kći bila je miljenica svih ukućana. Vraćajući se s mise polnoćke, otac, jako umoran, nije htio biti prisutan u trenutku otvaranju kćerinih darova te je rekao: „Sva sreća da je ovo posljednja godina!“ Terezija, koja je po naravi bila jako osjetljiva i kojoj nije bilo teško zaplakati, osjećala se loše zbog toga, otišla je u svoju sobu i briznula u plač. Ali je brzo obrisala suze, sišla dolje i, sva radosna, upravo ona razveselila oca. Što se dogodilo? Dogodilo se to da je u noći u kojoj se Isus učinio krhkim zbog ljubavi, ona postala snažna duhom: u svega nekoliko trenutaka izašla je iz zatvora svojeg egoizma i samosažaljevanja; počela je osjećati da joj „ljubav ulazi u srce i da treba zaboraviti samu sebe“ (usp. *Rukopis A*, 133-134). Od tada je svoju revnost usmjerila na druge, kako bi pronašli Boga, i umjesto da traži utjehe za sebe, odlučila je „tješiti Isusa, učiniti da ga duše zavole“, jer – primijetila je Terezija, crkvena naučiteljica – „Isus boluje od ljubavi, a [...] bolest ljubavi liječi se samo ljubavlju« (*Lettera a Marie Guérin* [*Pismo Mariji Guérin*], srpanj 1890.). Evo, dakle, njezine odluke za svaki dan: „raditi na tome da drugi uzljube Isusa“ (*Lettera a Céline* [*Pismo Célini*], 15. listopada 1889.), zagovarati za druge. Napisala je: „Željela bih spašavati duše i zaboraviti samu sebe zbog njih: željela bih ih spašavati čak i poslije svoje smrti“ (*Lettera al P. Roullan* [*Pismo o. Roullanu*], 19. ožujka 1897.). Više je puta rekla: „Provest ću svoje nebo čineći dobro na zemlji“.

Taj je njezin žar, po uzoru na Isusa Dobroga Pastira, bio usmjeren prije svega na grešnike, na „daleke“. Otkriva to druga zgoda. Terezija je doznala za zločinca Henrika Pranzinija koji je zbog užasnih zločina osuđen na smrt: proglašen krivim zbog surovog ubojstva troje ljudi, osuđen je na giljotinu, ali ne želi primiti utjehu vjere. Tereziju je obuzela sućut prema njemu i čini sve što može: moli na svaki način za njegovo obraćenje, da on, kojeg s prisnom suosjećajnošću naziva „jadni nesretnik Pranzini“, pokaže mali znak pokajanja i napravi mjesta u svom srcu Božjem milosrđu, u koje Terezija slijepo vjeruje. Smrtna kazna je izvršena i dan kasnije Terezija je pročitala u jednim novinama da se Pranzini, neposredno prije no što će položiti glavu na giljotinu, „iznenada, obuzet iznenadnim nadahnućem, okrenuo, zgrabio raspelo koje mu je svećenik pokazao i tri puta poljubio svete rane“ Isusove. Svetica to komentira ovako: „Njegova je duša zatim otišla primiti milosrdnu osudu Onoga koji je objavio da će u nebu biti veća radost zbog jednog grešnika koji čini pokoru nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokora!“ (*Rukopis A*, 135).

Braćo i sestre, eto snage zagovora potaknute milosrđem, eto pokretačke sile poslanja! Misionari, naime, čija je Terezija zaštitnica, nisu samo oni koji daleko putuju, uče nove jezike, čine dobra djela i sjajni su vjerovjesnici; ne, misionar je svaki onaj koji živi, tamo gdje se nalazi, kao oruđe Božje ljubavi; on je onaj koji čini sve da, po njegovu svjedočenju, njegovoj molitvi, njegovu

zagovoru, *Isus prolazi*. To je apostolska revnost koja, imajmo to uvijek na umu, nikada ne djeluje na način da vrši prozelitizam – nikada! – ili na način prisile – nikada! – nego djeluje *privlačnošću*: vjera se rađa privlačnošću, kršćaninom se ne postaje zato što te netko na to prisilio, nego zato što si dotaknut ljubavlju. Prije mnogih sredstava, metoda i struktura, koje ponekad odvlače pažnju od onog bitnog, Crkva treba srca poput Terezijina, srca koja nas privlače ljubavi i približavaju Bogu. Molimo tu sveticu – imamo ovdje njezine moći! – molimo tu sveticu za milost da nadvladamo svoj egoizam i molimo za strast u zagovoranju da ta privlačnost bude veća u ljudima i da se Isusa upoznaje i ljubi.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Sutra u 13 sati Međunarodna Katolička akcija (Azione Cattolica Internazionale) predlaže vjernicima različitih vjeroispovijedi i religija da se okupe na molitvu i posvete „Minutu za mir“. Prihvatimo taj poziv, moleći za prestanak ratova u svijetu, a posebno za dragu i napaćenu Ukrajinu.